

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL PODER DE L'AMULET

Estrella Polar

Il·lustracions de Carles Dalmau

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL PODER DE L'AMULET

Il·lustracions de Carles Dalmau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El poder del amuleto*

© del text: Susanna Isern, 2023

© de les il·lustracions: Carles Dalmau, 2023

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2023

Maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2023

ISBN: 978-84-1389-533-8

Dipòsit legal: B. 7.130-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Aquesta història comença a dalt d'aquest arbre. Sí, ja sé que només és una branca. I sí, també sé que està buida. Però t'asseguro que fa uns mesos no ho estava. Abans que la meva vida fes un tomb i canviés per sempre, jo solia estar-m'hi moltes hores... escalfant el niu.

Què dius? Que no entens res de res?

És clar, encara no t'he explicat la primera

part del meu secret. Acosta't, m'estimo més xiuxiuejar-t'ho. Ja saps que diuen que les parets tenen orelles, i sé de molt bona ploma que moltes també tenen ulls, nas i, fins i tot, peus.

Mira, fa només unes setmanes jo era... un ocell!

Ja saps, un d'aquells animalons adorables amb bec, plomes i ales, que volen i piulen des de l'alba fins que el sol es pon.

Vivia tranquil·lament al bosc de sequoies de la vall de Blim. De vegades sobrevolava els carrers del poble, d'altres em banyava a les aigües del llac Cristall... Ja veus, coses normals i corrents per a un ocellet comú com jo.

La nit que tot va començar, però, jo dormia plàcidament en aquesta branca quan, de sobte, vaig caure del niu.

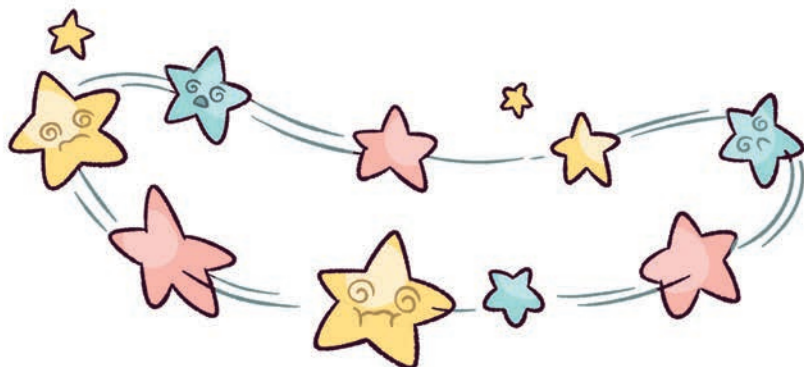

Em vaig precipitar al buit i patapam!

Quina trompada que em vaig clavar, t'asseguro que va ser terrible. Em vaig donar un cop al cap i vaig començar a veure estrelletes (i això que ni tan sols havia obert els ulls).

Òndia! Normalment, els ocells no caiem mai.

Jo encara no era conscient que m'havia passat

una cosa molt estranya. Em vaig aixecar per tornar al niu (sempre hi ha gats salvatges a l'aguait i no volia arriscar-me), vaig sacsejar el que creia que eren les ales i...

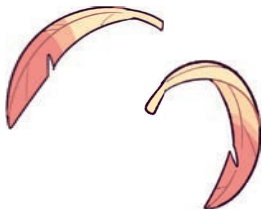
Res!

Ho vaig tornar a intentar i... res de res!

Vaja, que no em vaig alçar de terra ni mig metre. Què em passava?

Aleshores vaig descobrir horroritzada que ja no tenia ales. Al lloc on eren abans, ara hi havia dues extremitats primes i allargades. Em vaig tocar el cos, espantada. No em reconeixia. A més, les meves plomes esponjoses havien desaparegut. Per això tenia tant de fred: m'havia quedat sense plomes!

El sol ja apuntava per l'horitzó, i com que havia de sortir de dubtes, vaig córrer cap al llac.

En arribar a la riba vaig mirar el meu reflex a l'aigua. Era moltíssim pitjor del que m'havia imaginat! En quina mena de malson estava atrapada? M'havia convertit en una... nena!

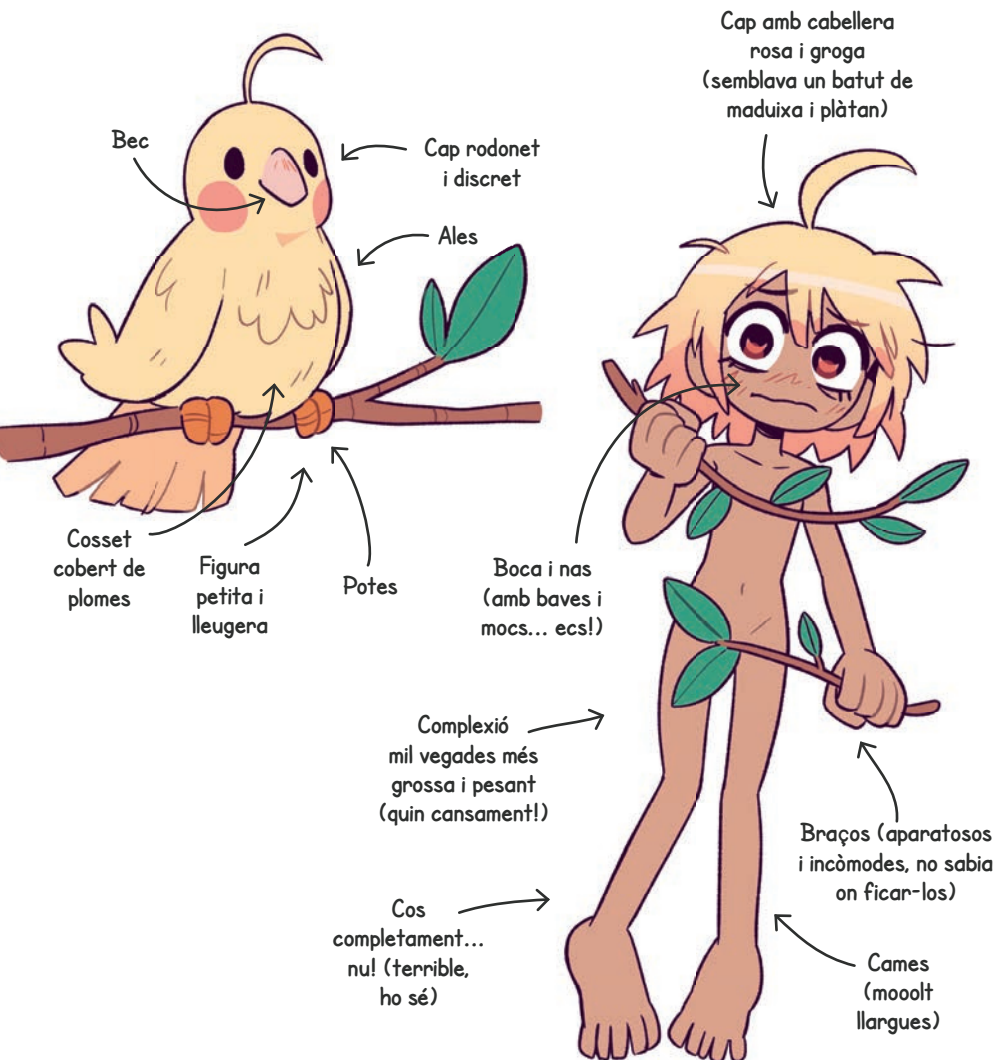
Vaig intentar piular, desesperada, però de la boca em va sortir:

—Aaaaaah!

On era el meu bec? Era evident que ja no era un ocell. Encara que et costi creure-ho.

I el pitjor de tot és que estava... despullada!

Hi veus les diferències?

Em va envair una emoció desconeguda (més tard vaig saber que es deia vergonya). Pel que havia vist quan explorava el poble, això de voltar com si acabessis de sortir de l'ou no era gaire comú entre els humans. Ells sempre es cobrien el cos amb roba i portaven sabates. I no m'estranya: estava a punt de congelar-me (d'acord, tampoc n'hi havia per a tant). Em vaig tapar amb fulles i vaig anar cap al poble a buscar alguna cosa per vestir-me.

Segur que aquí
trobaré el que
necessito.

Això
m'anirà bé.

Bufa!
Aquesta roba pica
més que cent
formigues
vermelles.

Ai, mare,
com pesa...

Quin mareig!

CATAPUMBA

